

שחף גליל

SHAHAF GALIL

אני בונה עולמות

אשר מזמינים להיחקר להתגלות. במבט ראשון מתגלה סיטואציה מובנת, נסבלת, כמעט יפה. במבט שני מתגלים פרטים שמתחילים לעבוד נגד ההבנה הראשונה: חפץ שלא נמצא במקומו, מנח גוף, מרחק בין דמויות, מבט שפונה הצידה. כל פרט אינו רק מוסיף מידע, אלא סותר במעט את מה שנדמה היה ברור לפניו. הדימוי אינו נפתח כגילוי הדרגתי של אמת אחת, אלא כמערכת של הבנות שמערערות זו על זו.

בתוך המהלך הזה מצטבר רגש, אבל הוא אינו עומד במרכז. הוא נדחק מפני המאמץ להבין את העולם שנבנה. כל עוד אפשר לארגן את הסימנים, להחליף הבנה אחת באחרת, לבנות הסבר חדש במקום זה שקרס, הרגש מצטבר מתחת לפני השטח. אי נוחות, דאגה, פחד, סכנה, אובדן, נטישה ואימה אינם מתחלפים זה בזה ואינם נפתרים. הם נאספים בשקט בתוך הדימוי, גם כאשר ההבנה של המתרחש משתנה.

בשלב מסוים אף הסבר אינו מצליח להחזיק את העולם לבדו. ההבנות אינן מחליפות זו את זו, הן סותרות זו את זו עד שהפענוח עצמו קורס. לא מפני שאין משמעות, אלא מפני שיש יותר מדי משמעויות שאינן יכולות להתקיים יחד באופן יציב. ברגע הזה המאמץ המחשבתי כבר לא מצליח לדחוק את הרגש. מה שנשאר אינו תשובה אלא משקע רגשי, תחושה שנבנתה מכל מה שהובן, הוטל בספק, הוחלף והודחק. לעיתים הריקון הזה הוא הזמנה להתבוננות פנימה, הזדמנות לראות את עצמך דרך מה שלא ניתן לפענח אלא להרגיש.

עצים מעוקמים

أشجار معوجة

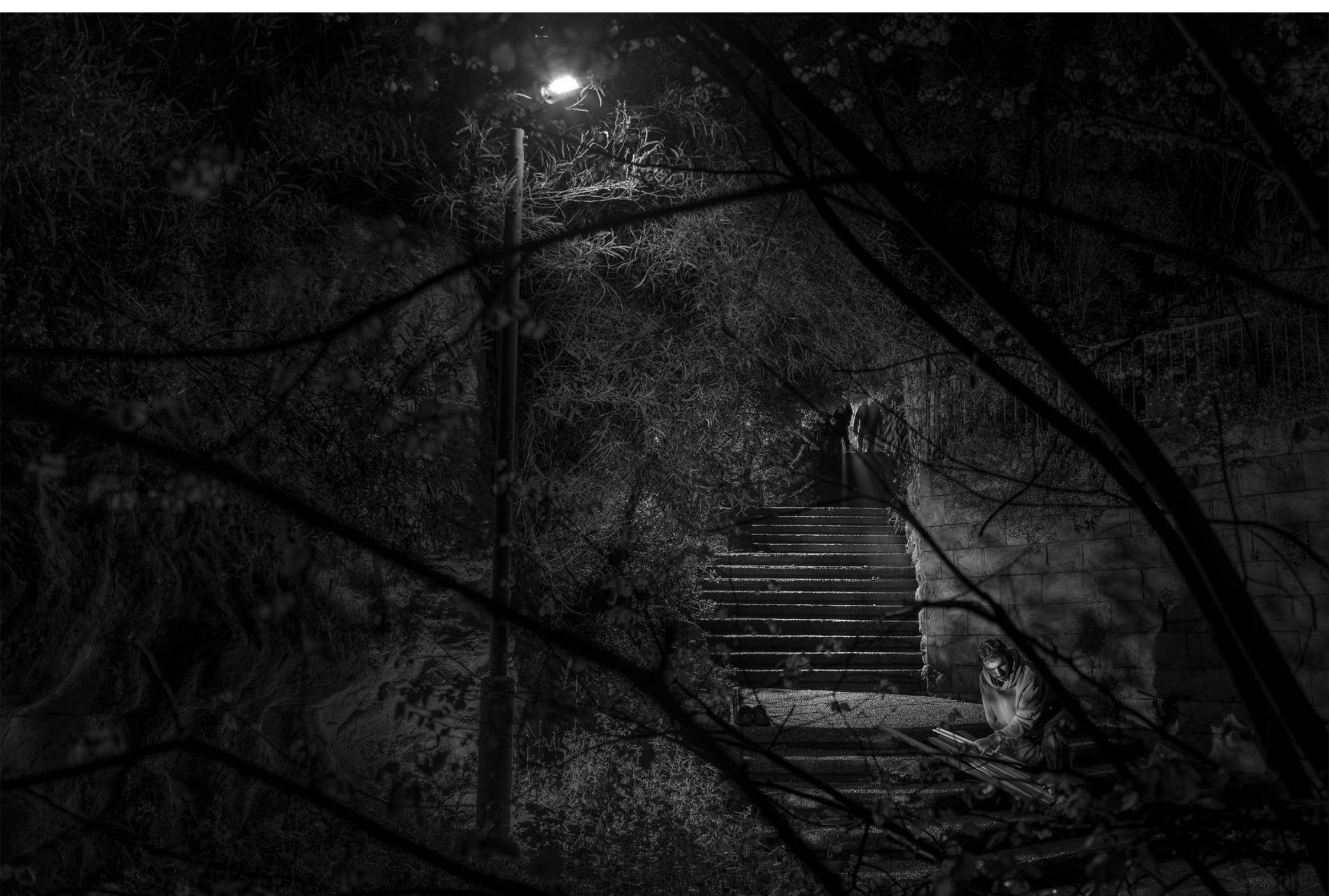
FORGED TREES

פלפלים · 220 × 170 ס"מ

פלפל · 220 × 170 ס"מ

Peppers · 220 × 170 cm

שבילים · 170 × 220 ס"מ

ممرات · 170 × 220 سم

Paths · 220 × 170 cm

אופניים · 170 × 220 ס"מ

دراجة · 170 × 220 سم

Bicycle · 220 × 170 cm

חליפה · 170 × 220 ס"מ

بدلة · 170 × 220 سم

Suit · 220 × 170 cm

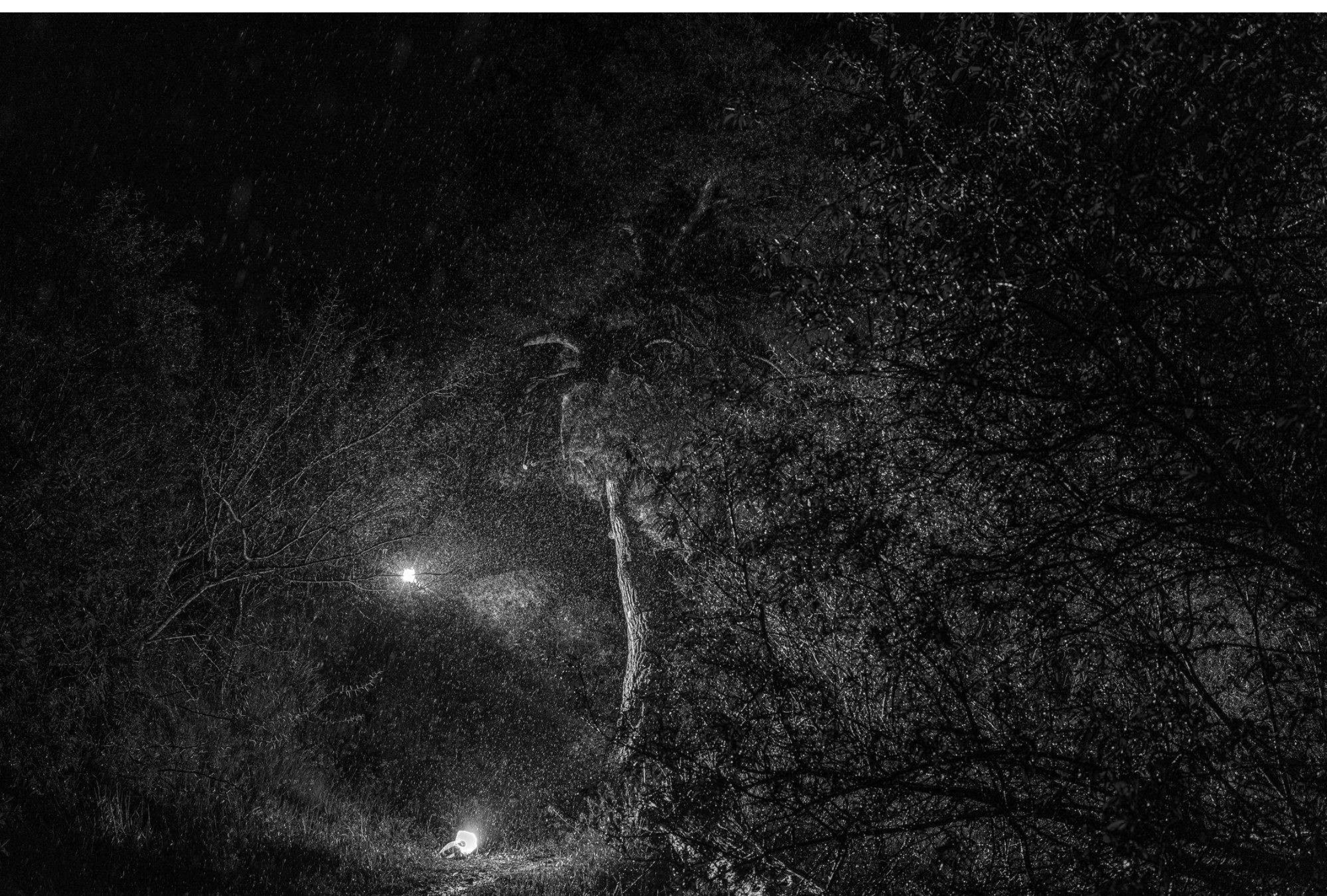

חורשה · 220 × 330 ס"מ

حَرْش · 220 × 330 سم

Grove · 220 × 330 cm

בשנות השבעים הוקמה שכונת הגבעה הצרפתית בירושלים. ננטעו באדמתה הגרית, הקשה, עצי אורן. למרות הרוחות החזקות הנושבות באזור, העצים לא נשברו, הם הצליחו למצוא דרך לשרוד בתוך כוח שפעל עליהם לאורך זמן, עד שצורתם הפכה למשהו אחר. רישום של לחץ ושל אירועים מקומיים שעברו.

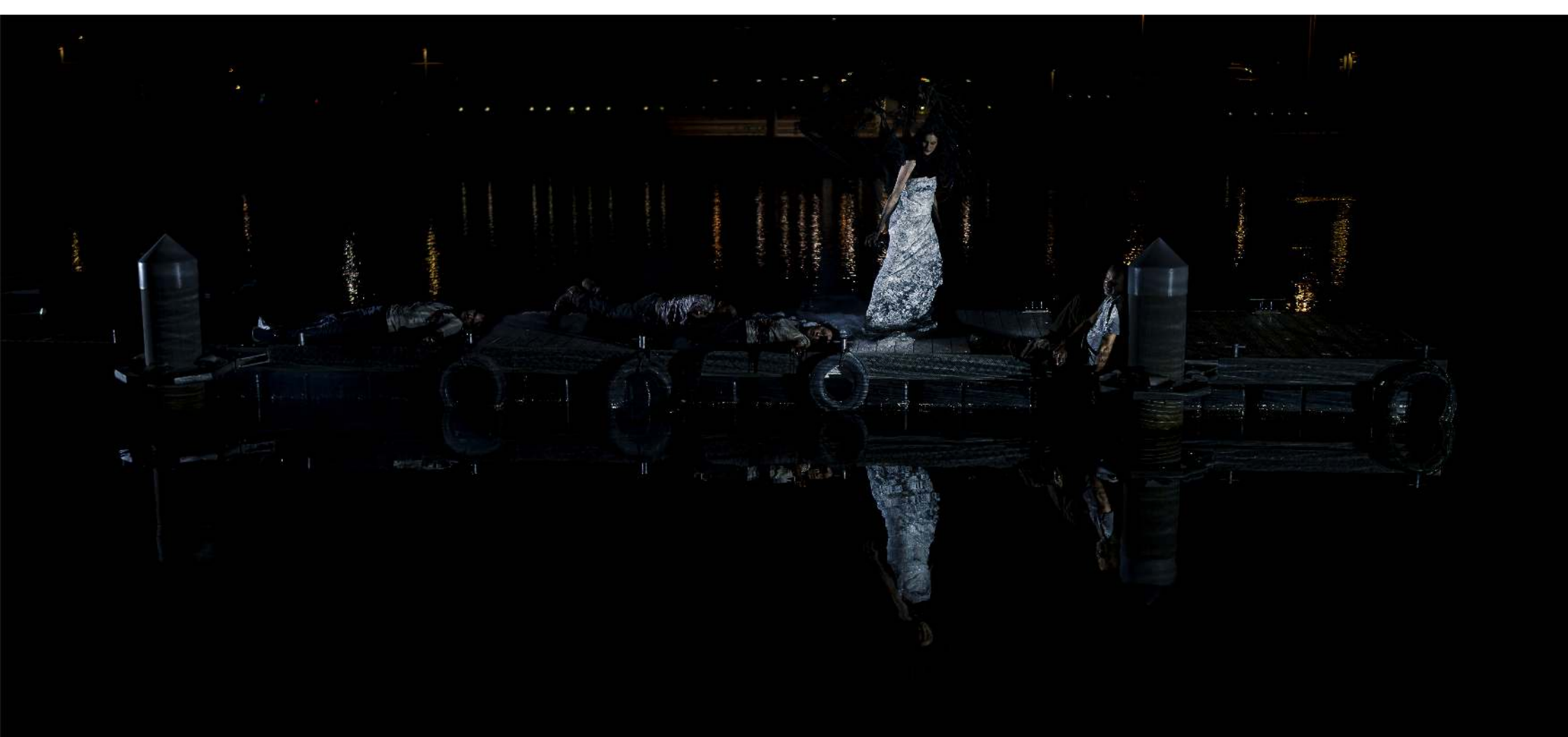
עצים מעוקמים הוא גוף עבודה של חמישה דימויי מפתח ושלושה דימויים אטמוספריים, כולם צולמו בלילה ובגשם, והודפסו בפלטינה-פלדיום בקנה מידה גדול על נייר עשוי ביד.

גדלתי בשכונה המקסימה הזו, מלאת הגנים הציבוריים. אני מכיר את העצים האלה לא מעט שנים, עוד לפני שהבנתי למה אני מזהה בהם משהו. בקרוב יתחיל בשכונה תמ"א מקיף. המרקם ייפרם, המרחב יהפוך לצפוף, ללא קו שמים. אחד העצים שצילמתי כבר סומן לעקירה. בעוד שנתיים כולם כבר לא יהיו, במקומם ייבנו מגדלים.

אגם הברבורים

بحيرة البجع

SWAN LAKE

אגם הברבורים · 280 × 110 ס"מ

بحيرة البجع · 280 × 110 سم

Swan Lake · 110 × 280 cm

במבט ראשון נדמה שהדימוי מציג רגע של חסד. דמות לבנה רוכנת לעבר דמות יושבת, כאילו באה להגן עליה או לנחם אותה. האור מעניק לסצנה תחושה של שקט ושל משמעות ברורה.

אך ככל שמתעכבים, הסיפור מתחיל להתפרק. גופים נוספים מתגלים סביב האגם. המים משקפים אדום במקום לבן. מה שנראה תחילה כמחווה של חמלה מתחיל לעורר ספק.

הדמות הלבנה אינה מוצגת כאן כמושיעה או כקורבן. היא נותרת בלתי מפוענחת, נוכחות זוהרת ומאיימת בעת ובעונה אחת. כמו הברבור שבשם העבודה, היא מושכת את המבט אך מסרבת להסביר את עצמה.

העבודה עוסקת בפער שבין מה שנדמה שנראה לבין מה שאולי התרחש. ברגע שבו היופי אינו מרגיע עוד, אלא הופך לחלק מן האיום עצמו.

ספרייה לאומית ישנה

المكتبة الوطنية القديمة

THE OLD NATIONAL LIBRARY

גוף העבודה צולם במבנה הישן של הספרייה הלאומית בירושלים, מקום שנמצא על סף. חלל אנלוגי, לא פעיל, נטוש לגמרי, שנבנה סביב פעולה איטית של חיפוש, קריאה, מיון ושימור. יש בו מסדרונות ארוכים, מרתפים ללא אור, חדרי אוספים, מדפים ריקים, מכונות עתיקות ומכשירי מיקרופיש. מערכת שלמה שנועדה להחזיק ידע, ועכשיו נשארה בלי האנשים שהפעילו אותה.

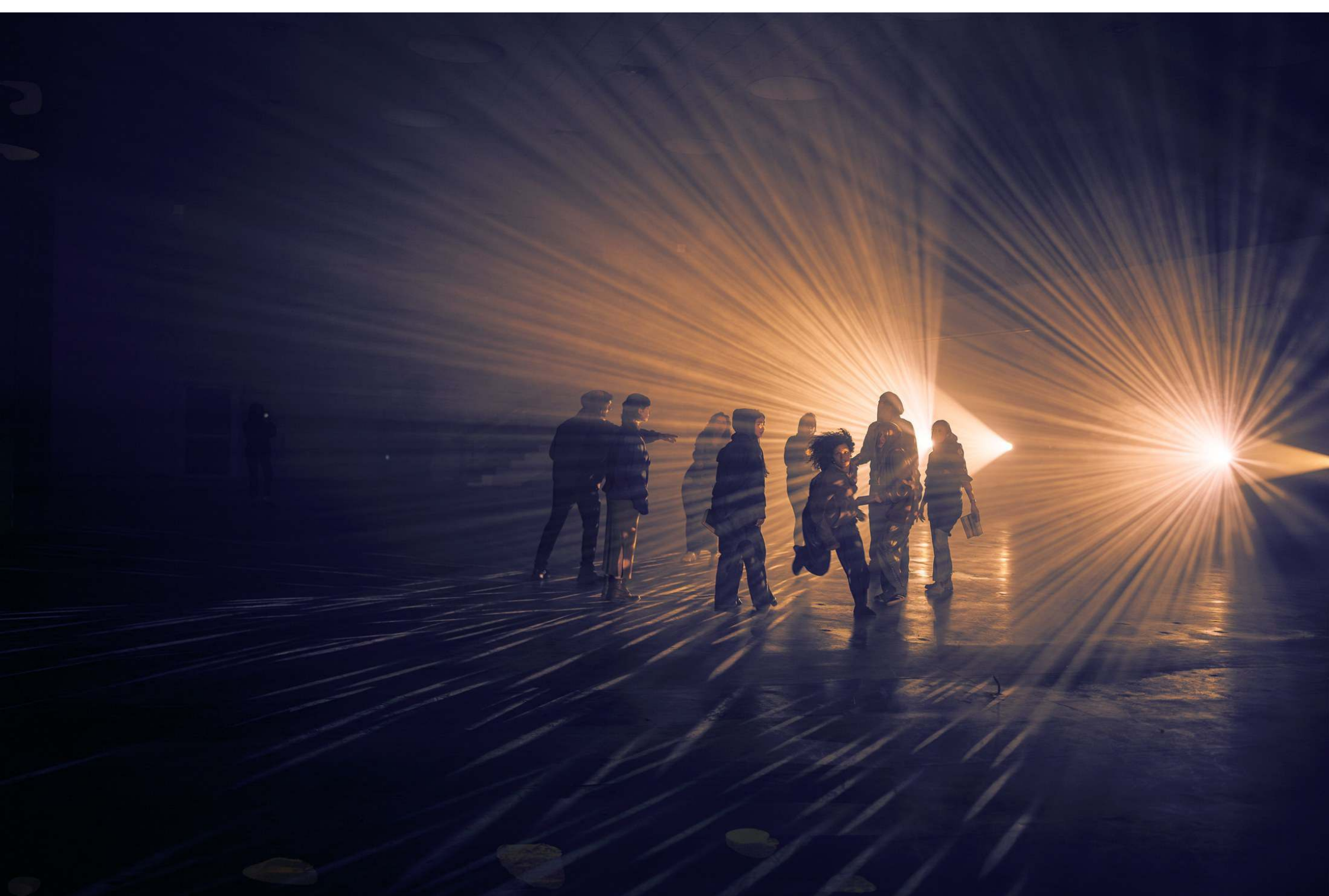
האור במקום מגיע במנות קטנות. ממנורות קריאה, מפתחים עגולים בתקרה, מאלומות צרות שנופלות לתוך חדרים חשוכים. הוא לא מציף את החלל, אלא מסמן חלקים ממנו ומשאיר אחרים בצל. כך הספרייה נשארת לא פתורה. לא ארכיון מת, לא מקום חי, אלא מרחב שמחזיק עדיין תנועה שכבר פסקה.

בתוך הגוף הזה, עץ, נייר, זכוכית, אבק, מדפים, מכונות ואור חלש הופכים לחומר של זמן. הספרייה אינה רק אתר צילום, אלא מקום שבו ידע, זיכרון ונטישה מתקיימים יחד. משהו מהכוח שהיה מרוכז בה עוד עובד, גם אם לא ברור מה. משהו בה כבר נגמר, גם אם לא פונה. עולם מקביל שכבר לא יבקרו בו יותר.

מעגל שבור

دائرة مكسورة

BROKEN CIRCLE

מעגל שבור צולם במבנה הישן של הספרייה הלאומית בירושלים, לאחר שהמקום איבד את תפקידו המקורי. החלל נשאר עומד, אבל המערכת האנושית שהפעילה אותו כבר אינה שם.

העבודה עוסקת במקום שהיה פעם מרכז. לא רק מרכז של ספרים וידע, אלא מרכז של שייכות, הרגלים, מפגשים ותנועה. אנשים הגיעו אליו יום אחרי יום, ישבו באותם שולחנות, חיפשו, כתבו, למדו, חיכו, הסתתרו, התקרבו והתרחקו. החזיקו קורפוס של ידע, של כוח. כשהספרייה עברה, המבנה נותר כמעט כמו גוף שהפעולה עזבה אותו.

במרכז העבודה עומדת דמות הנמצאת בתוך מעגל חברתי שנשבר. זהו רגע של יציאה מתוך מערכת שייכות, אולי מתוך קבוצה, אולי מתוך סדר אלים, אולי מתוך זהות שכבר אי אפשר להמשיך להחזיק בה. השבר מוצג כאירוע חד, של פרט אשר עושה צעד אחד אשר התבקש מאז ומעולם מתוך הבנה איטית שהמעגל כבר אינו יכול להמשיך להתקיים.

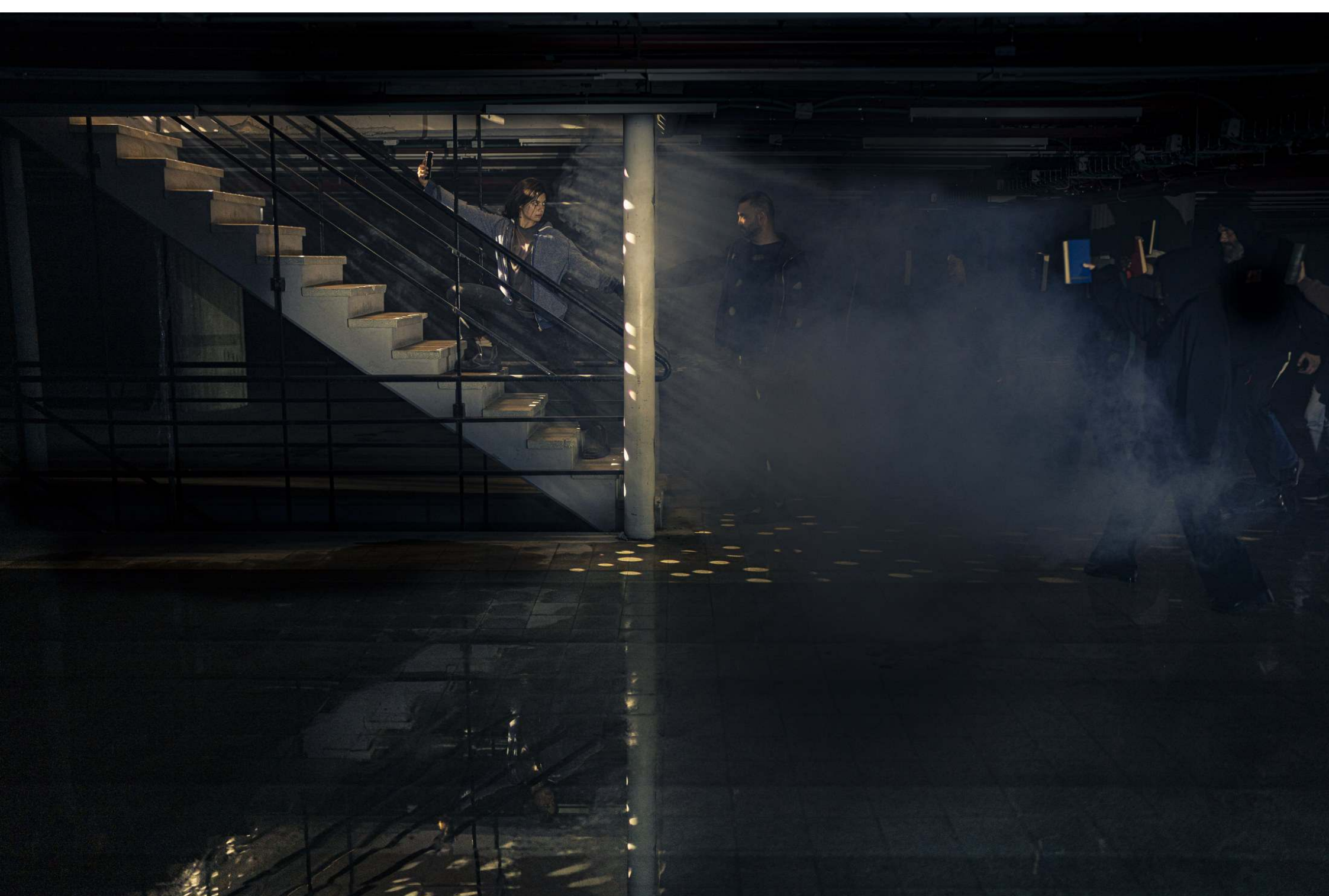
יחד עם זאת המעגל מנסה לשמר את עצמו בתגובות על קשת רחבה.

העבודה מדברת על מעגלים, והיציאה מהם, והצעד האמיץ הבלתי אפשרי שאחריו המעגל כבר נשבר.

תפוח אסור

تفاحة محرمة

FORBIDDEN APPLE

תפוח אסור צולם במבנה הישן של הספרייה הלאומית בירושלים, חלל אנלוגי שאינו בשימוש, שעדיין מחזיק בתוכו תחושה של ידע, זיכרון ואיסור.

העבודה עוסקת ברגע שלפני בחירה. לא ברגע שבו דבר מתגלה, אלא במתח שנוצר מול מה שאסור לדעת, לפתוח, לקחת או לחצות. הספרייה מופיעה כמקום שמבטיח ידע, אך גם שומר עליו. מאחורי דלתות, מדפים, חדרים וארכיונים נבנית תחושה שיש דבר מה קרוב מאוד, אך לא באמת נגיש.

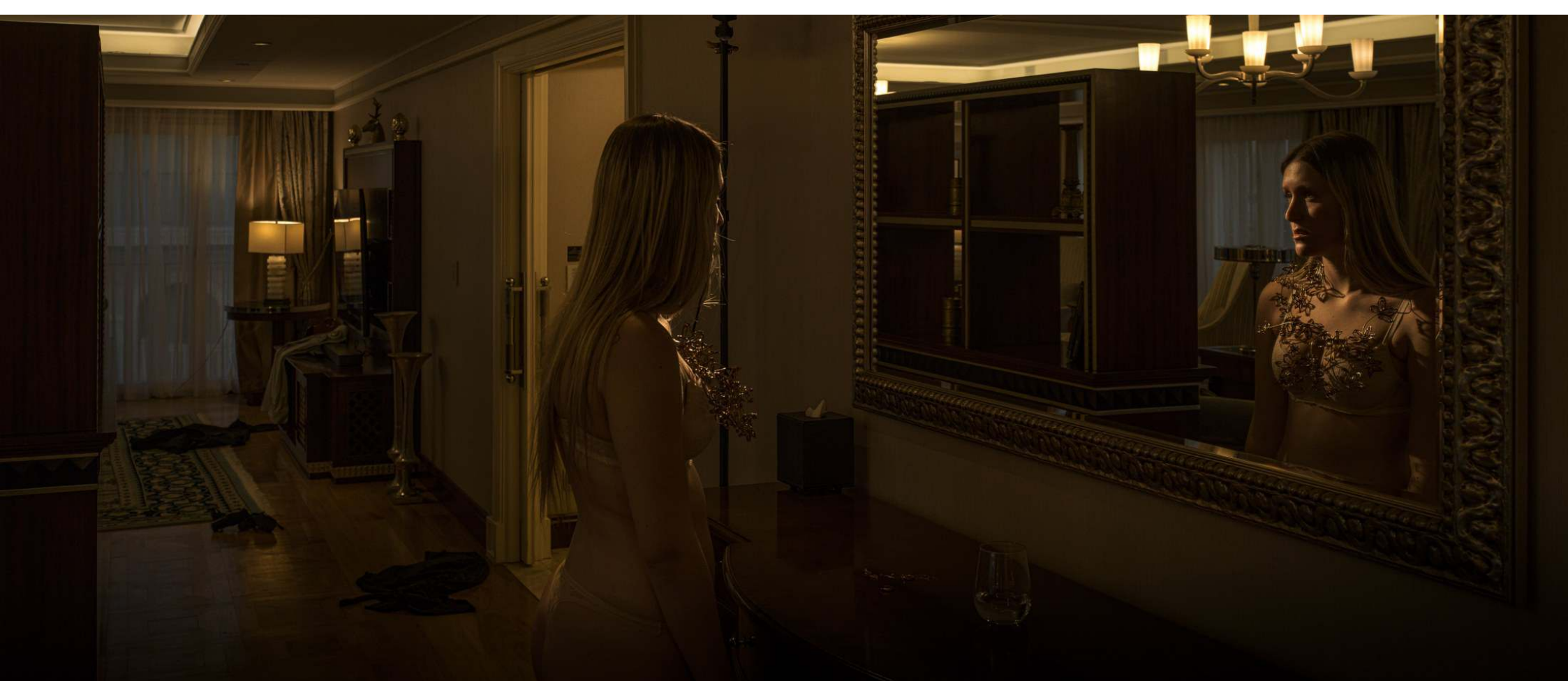
במרכז העבודה עומד זוג הנמצא מול בחירה שאינה יכולה להיפתר בלי פגיעה. האינטימיות ביניהם אינה מוצגת כמקום בטוח בלבד, אלא כזירה של כוח, תלות, פיתוי וסכנה. כמו בסיפור עץ הדעת, האיסור אינו רק גבול. הוא הדבר שמייצר את המשיכה, הוא הדבר אשר יכול להחריב אותה, הוא הדבר אשר מבקש הקרבה.

הדימוי נע בין סקרנות לבין אשמה, בין חופש להקרבה, בין הצורך העמוק לדעת לבין הפחד ממה שהידיעה תעשה. תפוח אסור אינו עוסק בחטא, אלא במחיר של חציית גבול.

ענק

قلادة

NECKLACE

ענק · 240 × 110 ס"מ

قلادة · 240 × 110 سم

Necklace · 110 × 240 cm

במבט ראשון החדר נראה נפלא. מפואר, מזמין, רך. אישה עומדת מול מראה גדולה בחדר מלון, והכול נדמה שקט ויפה.

במבט שני הענק מגלה את הכאב הטמון בעולם. בהשתקפות הוא עוטף את צווארה וחזה, עשוי פרחים המחברים בחוטים נשיים, ובין הפרחים בליטות הנכנסות אל העור. היופי והכאב חולקים את אותה צורה.

בחקירה נוספת נראה מאבק. הענק אינו רק מה שאישה עונדת, אלא מה שנכנס אל גופה ונושא בתוכו התמודדות, כאב וסבל. בחדר עצמו הוא כמעט נעלם בחשכה ומופיע רק בהשתקפות. היא מביטה בעצמה, רגע אחד נוסף, לפני שתפנה.

יוסי חכמי

יוסי חכמי

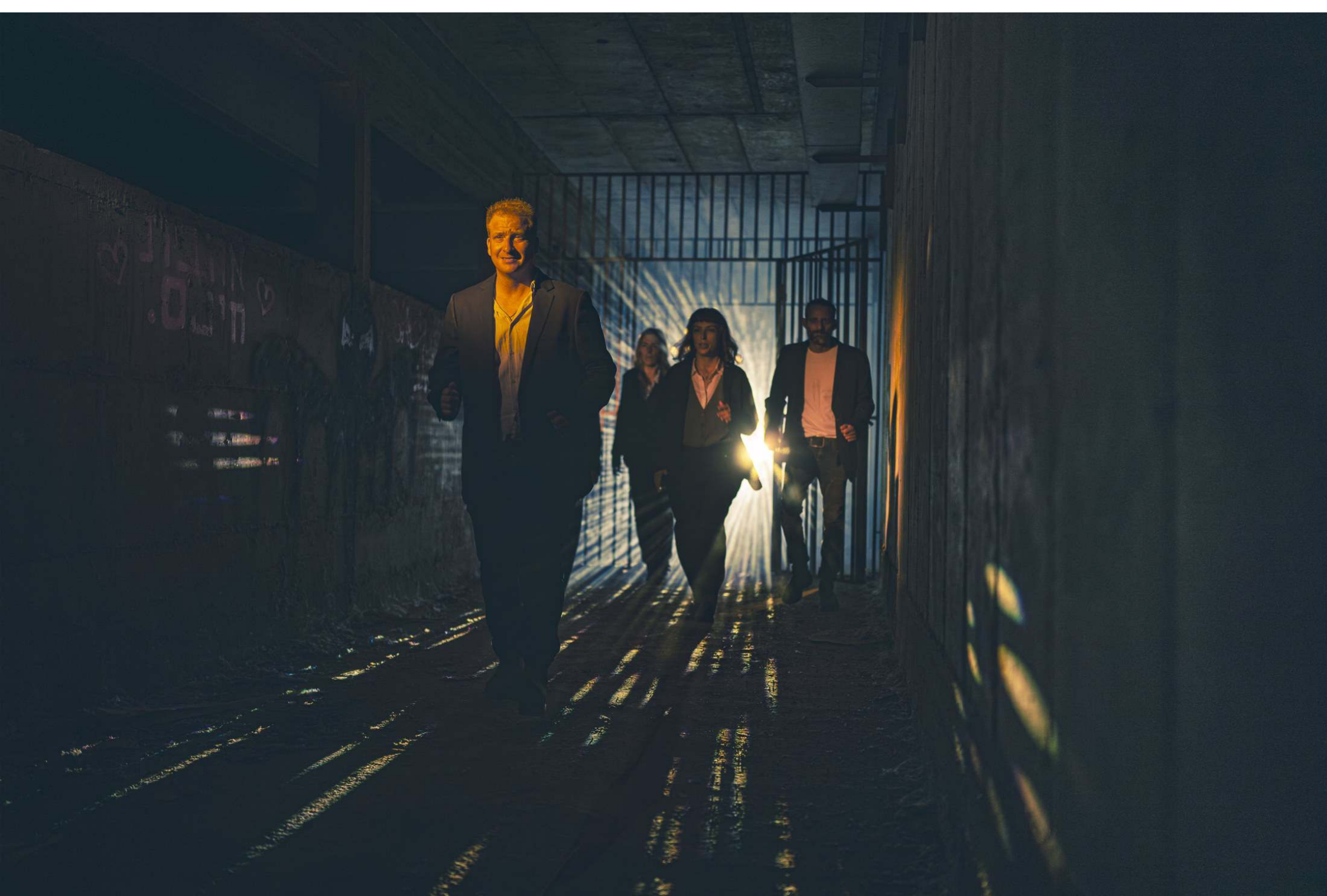
YOSSI HAKIMI

מערכולת · 110 × 165 ס"מ

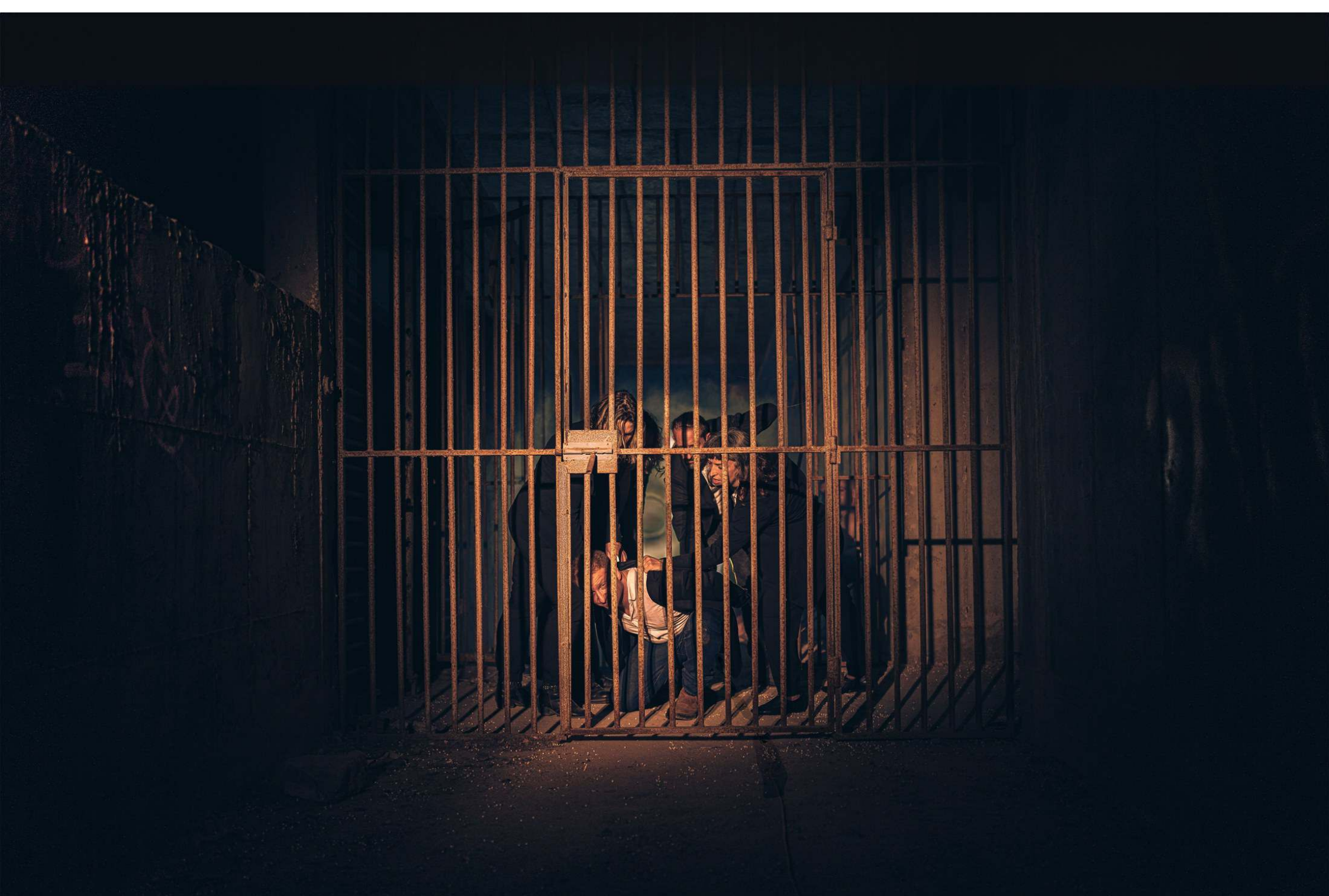
دوامة · 110 × 165 سم

Vortex · 110 × 165 cm

העבודה עוסקת במפעל הנטוש בבית שאן ובמערכת היחסים שבין יום, מדינה, הון ציבורי והבטחה חברתית. דרך שישה דימויים נפרשת פרשה שהחלה כהבטחה למקומות עבודה ולפיתוח כלכלי, המשיכה בבניית מבנה תעשייתי עצום, והסתיימה בנטישה ובהליך משפטי. מה שנותר הוא גוף בטון ענק וריק, עדות לפער שבין חזון ציבורי לבין מה שנותר לתושבים.

המפעל אינו רק כישלון נקודתי אלא סימפטום של מדיניות רחבה. במקום לפתח את הפריפריה דרך חינוך, תשתיות קהילתיות והכשרה ארוכת טווח, המדינה תולה תקווה ביוזמות כלכליות גדולות שמגיעות מבחוץ. כספי ציבור מוזרמים אל מי שכבר מחזיקים בכוח, בעוד הקהילה המקומית נשארת תלויה בהבטחה. מי מרוויח ממנה, מי נושא בכישלון, ומי נשאר עם המבנה כשהמערכת ממשיכה הלאה.

ששת הדימויים נעים בין הבטחה ובנייה להתרוקנות, נטישה והבאה לדין. המפעל, שהיה אמור להיות מנוע חיים לעיר, הופך לאנדרטה למדיניות שמעדיפה פתרון כלכלי מהיר על פני תיקון עומק. במרכז העבודה עומדת השאלה מה נותר מהבטחה ציבורית כשהיא עוברת דרך כיסים פרטיים, ומה המחיר שמשלמים אלה שלא קיבלו את החיים שהובטחו להם.

12

١٢

TWELVE

גשר · 60 × 90 ס"מ

גשר · 60 × 90 ס"מ

Bridge · 60 × 90 cm

נסיעה · 60 × 90 ס"מ

رحلة · 60 × 90 سم

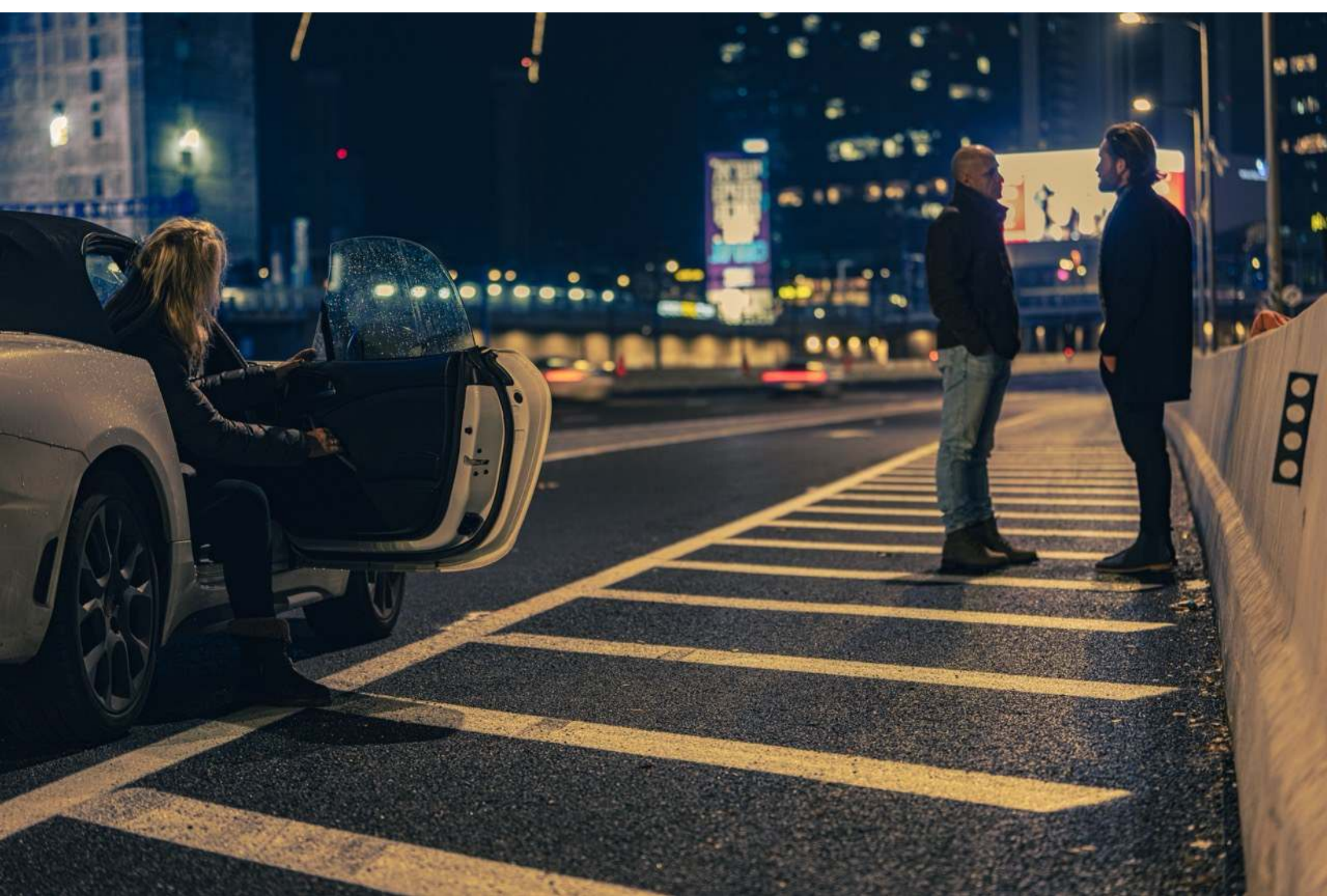
Drive · 60 × 90 cm

מוסך · 60 × 90 ס"מ

מראב · 60 × 90 סמ

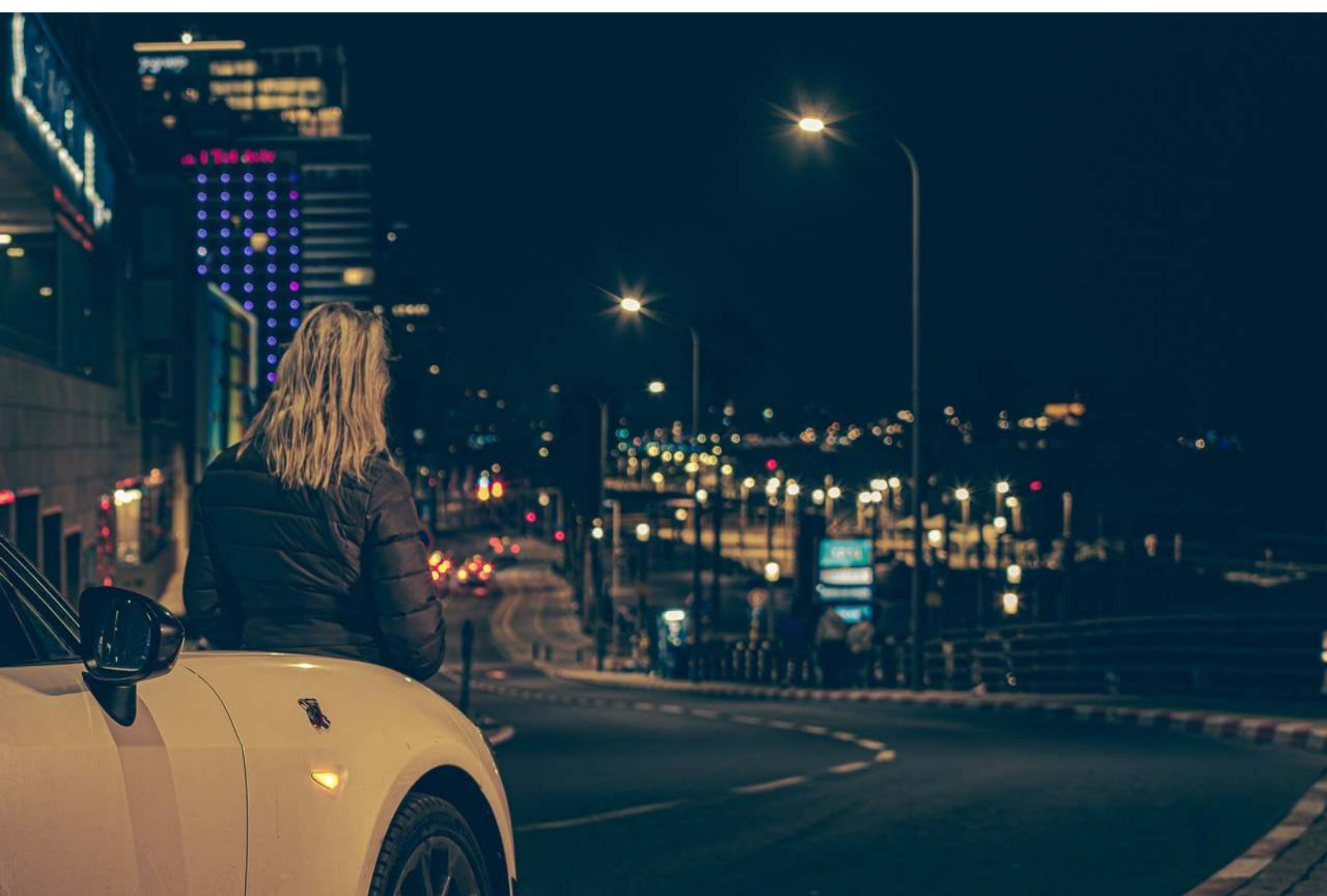
Garage · 60 × 90 cm

המתנה · 60 × 90 ס"מ

انتظار · 60 × 90 سم

Waiting · 60 × 90 cm

טיילת · 60 × 90 ס"מ

קורניש · 60 × 90 ס"מ

Promenade · 60 × 90 cm

הליכה · 90 × 60 ס"מ

مشي · 90 × 60 سم

Walk · 60 × 90 cm

העבודה 12 בנויה כשתי עלילות מקבילות המתרחשות בין שקיעה לזריחה. לאורך הלילה מופיעות שתי דמויות במצבים דומים, כמעט חופפים, אך לעולם לא זהים. כל דימוי מתפקד כמו שעה בלוח התרחשות, נקודת זמן בתוך רצף לילי שבו פעולה אחת חוזרת בשתי צורות שונות.

העבודה נעה בין דמיון להבדל. שתי הדמויות עוברות דרך סיטואציות מקבילות, אך כל פרט קטן משנה את היחסים ביניהן: מיקום הגוף, כיוון המבט, המרחק מהסביבה, האור, מה שנמצא לידן ומה שנעדר מהתמונה. מתוך החזרתיות נוצר מתח. נדמה כאילו שתי העלילות מתקיימות באותו עולם, או בשני עולמות סמוכים, שאינם מצליחים להיפגש.

הלילה בעבודה אינו רק זמן, אלא מבנה. הוא מחלק את ההתרחשות לשעות, מקצבים ותחנות. ככל שהשעות מתקדמות, הסיטואציות צוברות משמעות, והדמיון בין שתי הדמויות מתחיל להיראות פחות מקרי ויותר גורלי. 12 מתבוננת ברגעים שבהם שני חיים נעים במקביל, קרובים מאוד זה לזה, אך כלואים במסלול נפרד עד הבוקר.

שחף גליל · Shahaf Galil

shahafgalil@yahoo.com

054-7399975

shahafgalil.com